

Rolnummers 494 en 517

Arrest nr. 73/93
van 21 oktober 1993

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State bij arrest van 25 november 1992 in zake de v.z.w. « Association des femmes au foyer » tegen de Belgische Staat en het beroep tot vernietiging van artikel 41, 1°, van de wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, ingesteld door de v.z.w. « Association des femmes au foyer ».

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters K. Blanckaert, H. Boel, P. Martens, Y. de Wasseige en G. De Baets, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp

a. Bij arrest nr. 41.160 van 25 november 1992 in zake de vereniging zonder winstoogmerk « Association des femmes au foyer » tegen de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld : « Is artikel 41 van de wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen bestaanbaar met de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet in zoverre dit het koninklijk besluit van 19 december 1991 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1965 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, op het stuk van de bedrijfsvoorheffing, bekrachtigt, rekening houdend met het feit dat met betrekking tot dit besluit een annulatieberoep is ingesteld bij de Raad van State en dat de tenuitvoerlegging ervan geschorst is bij het arrest nr. 39.200 van 9 april 1992 van de Raad van State in zoverre de schaal II die erbij gevoegd is ertoe leidt dat ten laste van de gezinnen met slechts één bedrijfsinkomen en ten laste van de gezinnen met twee bedrijfsinkomens waarvan er één inkomen lager is dan het huwelijksquotiënt, een bedrijfsvoorheffing wordt geheven die hoger is dan de belasting betreffende de bedrijfsinkomsten waarop de bedrijfsvoorheffing wordt ingehouden ? ».

Die zaak is ingeschreven onder rolnummer 494.

b. Bij verzoekschrift, aan het Hof verzonden bij op 26 januari 1993 ter post aangetekende brief en ter griffie ontvangen op 27 januari 1993, vraagt de vereniging zonder winstoogmerk « Association des femmes au foyer », waarvan de zetel gevestigd is te 1040 Brussel, Eudore Pirmezlaan 49, met keuze van woonplaats ten kantore van Mr. L. Van Bunnan, advocaat te 1180 Brussel, Coghenaan 234, het Hof :

1°) artikel 41, 1°, van de wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen te vernietigen in zoverre het, met ingang op de datum van zijn inwerkingtreding, het koninklijk besluit van 19 december 1991 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1965 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, op het stuk van de bedrijfsvoorheffing, bekrachtigt;

2°) ingeval het Hof van oordeel zou zijn dat de bekrachtiging van dat koninklijk besluit van 19 december 1991 door de voormelde wet, door aan dat koninklijk besluit het karakter van een wet te geven, in dat geval die « wet » te vernietigen in zoverre de erbij gevoegde schalen I en II ertoe leiden

dat enkel ten laste van de gezinnen die slechts één beroepsinkomen hebben of waarvan het tweede beroepsinkomen lager ligt dan het huwelijksquotiënt, te hoge inhoudingen worden verricht.

Die zaak is ingeschreven onder rolnummer 517.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil in de zaak met rolnummer 494

De « Association des femmes au foyer » heeft bij de Raad van State een beroep tot vernietiging alsmede een vordering tot schorsing ingesteld van het koninklijk besluit van 19 december 1991 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1965 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, op het stuk van de bedrijfsvoorheffing. Bij arrest nr. 39.200 van 9 april 1992 heeft de Raad van State het aangevochten koninklijk besluit geschorst « in zoverre de schaal II die erbij gevoegd is ertoe leidt dat ten laste van de gezinnen met slechts één bedrijfsinkomen en ten laste van de gezinnen met twee bedrijfsinkomens waarvan er één inkomen lager is dan het huwelijksquotiënt, een bedrijfsvoorheffing wordt geheven die hoger is dan de belasting betreffende de bedrijfsinkomen waarop de bedrijfsvoorheffing wordt ingehouden ».

Het koninklijk besluit van 19 december 1991 is bekrachtigd bij artikel 41, 1°, van de wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen.

Bij arrest nr. 41.160 heeft de Raad van State de voormelde prejudiciële vraag gesteld.

III. De rechtspleging voor het Hof

a. In de zaak met rolnummer 494

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de verzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 14 december 1992 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen aanleiding was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven conform artikel 77 van de organieke wet bij op 19 januari 1993 ter post aangetekende brieven, die op 20 en 21 januari 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld, met uitzondering van de aan de v.z.w. « Association des femmes au foyer » toegezonden brief, die met de vermelding « niet afgehaald » is teruggekomen.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 20 januari 1993.

De v.z.w. « Association des femmes au foyer » heeft bij op 3 maart 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

De Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, Wetstraat 16, heeft bij op 5 maart 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

b. In de zaak met rolnummer 517

Bij beschikking van 27 januari 1993 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Bij beschikking van de voorzitter van 4 februari 1993 is rechter G. De Baets aangewezen als lid van de zetel en als rechter-verslaggever ter vervanging van rechter F. Debaedts, die tot voorzitter was verkozen.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen aanleiding was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

Van het beroep is kennisgegeven conform artikel 76 van de organieke wet bij op 10 maart 1993 ter post aangetekende brieven, die op 11 maart 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 5 maart 1993.

De Ministerraad heeft bij op 23 april 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

c. In de zaken met rolnummers 494 en 517

Bij beschikking van 9 februari 1993 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Overeenkomstig artikel 100 van de organieke bijzondere wet op het Hof worden samengevoegde zaken onderzocht door de zetel die het eerst is geadieerd en zijn de verslaggevers diegenen die overeenkomstig artikel 68 zijn aangewezen voor de eerste zaak.

Van de beschikking tot samenvoeging is aan de partijen kennisgegeven bij op 10 maart 1993 ter post aangetekende brieven.

De v.z.w. « Association des femmes au foyer » heeft bij op 13 april 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Afschriften van de in de twee zaken ingediende memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 13 mei 1993 ter post aangetekende brieven, die op 14 mei 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij beschikking van de voorzitter van 25 mei 1993 is rechter P. Martens aangewezen als lid van de zetel en als rechter-verslaggever ter vervanging van rechter M. Melchior, die tot voorzitter is verkozen.

Bij beschikking van 25 mei 1993 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, tot 14 december 1993 verlengd.

De v.z.w. « Association des femmes au foyer » heeft bij op 9 juni 1993 ter post aangetekende brief een memorie van antwoord ingediend.

De Ministerraad heeft bij op 11 juni 1993 ter post aangetekende brief een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 15 juli 1993 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 16 september 1993.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 19 juli 1993 ter post aangetekende brieven, die op 22 en 23 juli 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De Ministerraad heeft een schriftelijke nota overgezonden, die op 19 juli 1993 op de griffie van het Hof is ontvangen.

Op de terechtzitting van 16 september 1993 :

- zijn verschenen :

. Mr. R. De Geyter, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. A. De Bruyn, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;

. Mr. L. Van Bunnan, advocaat bij de balie te Brussel, voor de v.z.w. « Association des femmes au foyer »;

- hebben de rechters P. Martens en K. Blanckaert verslag uitgebracht;

- zijn voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *De betwiste bepaling*

De wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 31 juli 1992.

De betwiste bepaling luidt als volgt :

« Art. 41. Met uitwerking op de datum van hun inwerkingtreding zijn bekrachtigd :

1° het koninklijk besluit van 19 december 1991 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1965 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, op het stuk van de bedrijfsvoorheffing.

(...) »

V. *In rechte*

- A -

Standpunt van de verzoekende partij

A.1.1. Het bekrachtigd koninklijk besluit van 19 december 1991 heeft als bijlage de bijgevoegde schalen I en II waarvan de toepassing ertoe leidt dat alleen ten laste van de gezinnen die slechts één beroepsinkomen hebben of waarvan het tweede beroepsinkomen lager ligt dan het huwelijksquotiënt, inhoudingen worden verricht die hoger liggen dan de personenbelasting op de inkomsten waarop de bedrijfsvoorheffing wordt ingehouden. Met een regelrechte bevoegdheidsoverschrijding worden die inhoudingen enkel ten laste van de voormelde gezinnen toegepast, op een discriminerende en willekeurige manier en in strijd met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet.

A.1.2. Die te hoge inhoudingen zijn het gevolg van de hierna beschreven onwettige toepassingsmaatregelen :

1) toepassing, uitsluitend op de gezinnen met slechts één beroepsinkomen, van een vrijstelling van de eerste inkomensschijf beperkt tot slechts 130.000 frank per echtgenoot, in plaats van het geïndexeerd wettelijk bedrag van 141.000 frank;

2) toepassing, voor de berekening van de bedrijfsvoorheffing, enkel ten laste van de gezinnen met één beroepsinkomen, van een huwelijksquotiënt beperkt tot een begrensd bedrag van 204.900 frank in plaats van het geïndexeerd maximumbedrag van 297.000 frank;

3) toepassing op de gezinnen met slechts één beroepsinkomen dat lager ligt dan het huwelijksquotiënt, van bedrijfsvoorheffingsschaal I die is voorgeschreven voor de gezinnen met twee beroepsinkomens, ten nadele van het recht van de eerstgenoemde gezinnen aanspraak te maken op de regel van het huwelijksquotiënt.

A.1.3. De aangevochten bepaling is ongrondwettig doordat zij ertoe strekt de bij artikel 107 van de Grondwet ingestelde wettigheidstoetsing onmogelijk te maken en zij aan alle belastingplichtigen die op een discriminerende manier die te hoge voorheffingen ondergaan, elke waarborg ontnemt inzake de eerbiediging van het beginsel van de gelijkheid voor de belastingen, dat in de artikelen 6, *6bis* en 112 van de Grondwet vervat is.

Evenals artikel 29 van de wet van 20 juli 1990, vernietigd bij arrest nr. 16/91, ontnemt de aangevochten bepaling aan de verzoekende partij, evenals aan al haar leden, « een essentiële jurisdictionele waarborg die op alle burgers van toepassing is » door de Raad van State te verhinderen zich uit te spreken over de onregelmatigheid van de schalen waarvan hij de uitvoering heeft geschorst bij zijn arrest van 9 april 1992 en waarover hij het Hof heeft ondervraagd bij zijn arrest van 25 november 1992.

A.1.4. Gesteld dat, zoals de Ministerraad beweert, het koninklijk besluit van 19 december 1991 « wetgevend karakter heeft verkregen » dan is het de wetgever die het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het ongrondwettig karakter van de aangevochten bepaling blijkt voldoende uit de arresten van de Raad van State waarbij de bij de koninklijke besluiten van 27 februari en 18 december 1989 voorgeschreven overdreven voorheffingen zijn veroordeeld.

A.1.5. Ongetwijfeld heeft het Hof bij zijn arrest van 6 mei 1993 de geldigheid van de wetsbekrachtiging ingevolge artikel 23 van de wet van 20 juli 1990 aanvaard. Maar wanneer een dergelijke bekrachtiging plaatsvindt na de schorsing, door de Raad van State, van het besluit dat zij bekrachtigt, schendt zij de artikelen 6, *6bis* en 112 van de Grondwet en is zij in strijd met het beginsel van de scheiding der machten.

A.1.6. Als het Hof van oordeel is dat het koninklijk besluit van 19 december 1991, ingevolge de bekrachtiging door de wet, zelf een wet is geworden, dan dient die wet te worden vernietigd omdat zij strijdig is met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet.

A.1.7. De beperking van de vrijstelling van de eerste inkomensschijf tot 130.000 frank leidt tot een excedentaire inhouding van 5.869 tot 8.162 frank, die des te schandelijker is daar zij van toepassing is op de eerste inkomensschijf, die als bestaansminimum wordt beschouwd.

In verband met het huwelijksquotiënt is het niet relevant te beweren « dat er geen enkele zekerheid bestaat dat de toestand die er recht op geeft (het ontbreken van inkomsten van de echtgenoot) gehandhaafd zal blijven gedurende het ganse jaar » (*Gedr. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 1218/1, p. 12). In werkelijkheid zal, in geval van wijziging van de situatie van de belastingplichtige, daarmee rekening worden gehouden aangezien de voorheffing wordt ingehouden telkens als de inkomsten worden uitbetaald. Er is dus geen enkele moeilijkheid om schalen op te stellen die overeenstemmen met de uiteindelijk verschuldigde belasting.

A.1.8. In tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert, is er geen verband tussen het huwelijksquotiënt en de aftrekbare uitgaven. Tenslotte is het geenszins in het voordeel van gezinnen die slechts één beroepsinkomen hebben. Het vervangt de vroegere regeling van vermindering voor de echtgenoten en het lijkt de tegenhanger te zijn van het stelsel van decumulering van de inkomsten (voor de gezinnen met twee beroepsinkomens).

A.1.9. Wat de gezinnen betreft waarvan de echtgenoot een inkomen heeft dat lager ligt dan het huwelijksquotiënt, legt de verzoekende partij een tabel over waaruit de omvang blijkt van de te hoge inhoudingen die 50.000 frank per jaar overschrijden. Voor inkomsten tussen 1.000.000 en 1.500.000 frank, liggen de te hoge inhoudingen tussen 26.000 en 34.000 frank.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. De door de aangevochten bepaling in het leven geroepen situatie verschilt van de situatie die het gevolg was van artikel 29 van de wet van 20 juli 1990, dat door het Hof is vernietigd. Dat artikel bekrachtigde koninklijke besluiten waarvan de Raad van State het ene had vernietigd en het andere geschorst. In zijn arrest nr. 16/91 had het Hof, dat artikel 29 van de wet van 20 juli 1990 had vernietigd, daarentegen geoordeeld dat artikel 23

van dezelfde wet, dat bepaalde dat de besluiten waarin de schalen werden vastgesteld, door een wet zouden worden bekrachtigd, niet strijdig was met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet. Overeenkomstig dat artikel 23 is de aangevochten bepaling aangenomen. Om dezelfde redenen dient dus ontkennend te worden geantwoord op de prejudiciële vraag en dient het beroep tot vernietiging te worden verworpen.

A.2.2. De oplossing kan niet verschillend zijn op grond dat tegen het koninklijk besluit van 19 december 1991 een beroep tot vernietiging is ingesteld en dat de uitvoering ervan door de Raad van State is geschorst. Die omstandigheid heeft de Koning niet ontslagen van Zijn verplichting bij de Wetgevende Kamers een wetsontwerp in te dienen tot bekrachtiging van Zijn besluit.

A.2.3. Bij zijn arrest nr. 34/93 heeft het Hof de door de Ministerraad verdedigde beginselen bevestigd en toegegeven dat de schalen die waren gevoegd bij het koninklijk besluit van 2 januari 1991, bekrachtigd bij artikel 40, 2°, van de wet van 20 juli 1991 houdende begrotingsbepalingen, geen schending inhielden van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet. Ten aanzien van de aangevochten bepaling dient voor dezelfde oplossing te worden gekozen, aangezien zij tot enig doel heeft de schalen te indexeren.

- B -

Wat de zaak met rolnummer 517 betreft

B.1. Volgens de verzoekende vereniging schendt de aangevochten bepaling de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet in zoverre zij ertoe strekt de bij artikel 107 van de Grondwet ingestelde wettigheidstoetsing onmogelijk te maken en in zoverre zij haar en haar leden een essentiële jurisdictionele waarborg die op alle burgers van toepassing is, ontnemt door de Raad van State te verhinderen zich uit te spreken over de wettigheid van een koninklijk besluit waarvan hij de uitvoering heeft geschorst.

B.2. De aangevochten bepaling is aangenomen met toepassing van artikel 23 van de wet van 20 juli 1990, dat bepaalt :

« § 1. De bedrijfsvoorheffing wordt vastgesteld volgens de aanduidingen van de schalen opgesteld door de Koning.

(...)

§ 3. De Koning zal bij de Wetgevende Kamers, onmiddellijk indien zij in zitting zijn, zoniet bij de opening van de eerstvolgende zitting, een ontwerp van wet indienen tot bekrachtiging van de ter uitvoering van dit artikel genomen besluiten. »

De bij artikel 23, § 3, van de wet van 20 juli 1990 ingestelde procedure van bekrachtiging bij wet is niet in strijd met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet, doordat zij de controle van de wetgever op de uitoefening van de machten die hij aan de Koning geeft, verstevigt. Aangezien de

bestreden bepaling is aangenomen met toepassing van die bepaling, kan zij niet worden geacht tot doel te hebben de bij artikel 107 van de Grondwet ingestelde wettigheidstoetsing onmogelijk te maken. De omstandigheid dat de verordeningsbepaling door de Raad van State is geschorst, kan de wetgever er niet van weerhouden een bevoegdheid uit te oefenen die hij zich uitdrukkelijk heeft voorbehouden.

B.3. Door het koninklijk besluit van 19 december 1991 te bekrachtigen heeft de wetgever zich de inhoud ervan eigen gemaakt. Het staat aan het Hof te onderzoeken of de bepalingen van dat koninklijk besluit de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie schenden in zoverre zij schalen - bijlagen I en II - bevatten die ertoe leiden dat ten laste van de gezinnen die slechts één beroepsinkomen hebben of waarvan het tweede beroepsinkomen lager ligt dan het huwelijksquotiënt, een bedrijfsvoorheffing wordt ingehouden die hoger is dan de verschuldigde belasting.

Uit een vergelijking van de bepalingen van de wet van 7 december 1988 houdende hervorming van de inkomstenbelasting en wijziging van de met het zegel gelijkgestelde taksen, en de bij de aangevochten wet bekrachtigde bepalingen blijkt dat ten aanzien van de gezinnen die slechts één beroepsinkomen hebben of een tweede beroepsinkomen dat lager ligt dan het huwelijksquotiënt, de regels voor de berekening van de bedrijfsvoorheffing niet volledig overeenstemmen met de regels voor de berekening van de belasting, zodat als voorheffing hogere bedragen worden ingehouden dan de verschuldigde belasting. Volgens de verzoekende partij is een dergelijke voorheffing een gedwongen lening die niets uit te staan heeft met het begrip « belasting » zelf.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met inachtneming van het doel en de gevolgen van de bestreden maatregel en van de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet hebben een algemene draagwijdte. Zij verbieden elke discriminatie, ongeacht de oorsprong. Zij zijn ook van toepassing in fiscale aangelegenheden. Dat beginsel is trouwens bevestigd bij artikel 112 van de Grondwet, dat een toelichting of een bijzondere toepassing is van het algemene gelijkheidsbeginsel dat is geformuleerd in artikel 6 van de Grondwet.

B.5. Door verschillende regels voor te schrijven voor de berekening van de voorheffing voor de gezinnen met één of met twee beroepsinkomens, heeft de wetgever rekening gehouden met de specifieke situatie waarin elke categorie zich bevindt : in de gezinnen met twee inkomens wordt iedere echtgenoot belast op de eigen beroepsinkomsten; in de gezinnen met één inkomen wordt

afgeweken van de regel van de progressiviteit van de belasting door een deel van het inkomen van een van de echtgenoten aan de andere toe te wijzen.

Ten gunste van laatstgenoemde categorie heeft de wetgever aldus in zekere mate een fictie ingevoerd in de berekening van de belasting.

De twee categorieën van gezinnen bevinden zich, vanwege die specificiteit, niet in dezelfde situatie als het erom gaat de regels betreffende de berekening van de belasting en van de voorheffing te beoordelen.

B.6. Dat neemt niet weg dat de wetgever voor een van die categorieën niet mag voorzien in berekeningsregels die ertoe zouden leiden dat een voorheffing wordt ingehouden die overdreven is ten aanzien van de verschuldigde belasting.

Het Hof zou die berekeningsregels evenwel slechts kunnen censureren indien zij zouden leiden tot een voorheffing die kennelijk onevenredig zou zijn, terwijl de andere categorie een voorheffing betaalt die de belasting benadert. Het dient immers de moeilijkheden in aanmerking te nemen die eigen zijn aan het fiscaal recht dat, om redenen van doeltreffendheid en kosten, geen rekening kan houden met de grote verscheidenheid van de individuele situaties.

B.7. De eerste grief van de verzoekende partij heeft betrekking op de berekening van de voorheffing op de eerste inkomensschijf, die volgens haar leidt tot een excedentaire voorheffing van 5.869 tot 8.162 frank naargelang van het aantal kinderen of personen ten laste. Een dergelijke inhouding kan niet worden geacht overdreven hoger te zijn, rekening houdend met wat is gezegd onder B.5. De onevenredigheid is niet van die aard dat het Hof ze kan censureren.

B.8. De tweede grief van de verzoekende partij heeft betrekking op het maximumbedrag van het huwelijksquotiënt dat beperkt is tot 204.900 frank voor de berekening van de voorheffing in plaats van het wettelijk geïndexeerd maximumbedrag van 297.000 frank dat in aanmerking komt voor de berekening van de belasting. Die maatregel, die het voordeel van het huwelijksquotiënt beperkt, kan worden verantwoord door het feit dat op het ogenblik van de inning van de voorheffing twijfel bestaat over een eventuele wijziging, in de loop van het jaar, in de beroepssituatie van de echtgenoot die geen inkomen heeft. Pas op het einde van het jaar kan worden vastgesteld of de

twee echtgenoten al dan niet beroepsinkomens hebben gehad. Het is in beginsel pas op dat ogenblik dat een beroepsinkomen in de vorm van huwelijksquotiënt aan de echtgenoot kan worden toegevoegd.

Wanneer de wetgever, ondanks die moeilijkheid, het huwelijksquotiënt in aanmerking neemt voor de berekening van de voorheffing, kan hij, in acht genomen wat is gezegd onder B.5, het voordeel ervan beperken tot een bedrag dat niet onredelijk lijkt.

B.9. De derde grief van de verzoekende partij betreft de toepassing, op de gezinnen met een tweede beroepsinkomen dat lager ligt dan het huwelijksquotiënt, van de bedrijfsvoorheffingsschaal die is voorgeschreven voor gezinnen met twee inkomens, terwijl de wet van 7 december 1988 hun de mogelijkheid biedt om de regel van het huwelijksquotiënt te genieten. Die maatregel kan worden verantwoord om dezelfde redenen als die welke zijn aangevoerd in B.8, namelijk de moeilijkheid om in de loop van het jaar te bepalen of het voordeel van het huwelijksquotiënt op het einde van het jaar al dan niet zal kunnen worden toegekend.

B.10. Daaruit volgt dat artikel 41, 1°, van de wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet niet schendt.

Wat de zaak met rolnummer 494 betreft

B.11. Om de hierboven uiteengezette redenen dient de door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof,

in de zaak met rolnummer 517,

verwerpt het beroep;

in de zaak met rolnummer 494,

zegt voor recht :

artikel 41, 1°, van de wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen schendt de artikelen 6 en *bis* van de Grondwet niet in zoverre dat artikel het koninklijk besluit van 19 december 1991 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1965 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, op het stuk van de bedrijfsvoorheffing bekrachtigt.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 21 oktober 1993 door voormelde zetel waarin rechter P. Martens, wettig verhinderd, voor onderhavige uitspraak vervangen is door rechter L. François.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior